

GERÇEK

Carol Cujec
Peyton Goddard

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2021
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

GERÇEK

Carol Cujec & Peyton Goddard

Özgün adı: REAL

ISBN: 978-605-188-608-4

© Carol Cujec & Peyton Goddard, 2020

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı
ile Shadow Mountain Publishing'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na
aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Deniz Göktürk

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **Deniz Matbaa**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

GERÇEK

Carol Cujec
Peyton Goddard

Çeviren: Deniz Göktürk

Öğrencilerini sınırlamalar yerine *olasılıklarla* gören tüm öğretmenlere.

–CAROL CUJEC

Hiçmiş gibi hissetmekten korkan herkese.

–PEYTON GODDARD

Ö ile Başlayan Sözcük*

Benim adım Charity. On üç yıl artı seksen yedi gündür yaşıyorum. Ekşi jelibonları ve sucuklu pizzayı severim. Son kısmı kimse bilmiyor çünkü doğduğumdan beri tek kelime konuşmadım. Her gün, kimsenin anlamadığı, ne yapacağı belli olmayan bedenimden korkarak yaşıyorum.

...

“Küçük sörfçü, ufaklık...” Babamın şarkısı banyoda yankılanıyordu. Kapının altından buharın kaçışını izledim.

Annem ona koridorun karşısındaki yatak odamdan, “Parmaklarının arasındaki kumları iyice temizle!” diye seslendi. Sonra da *bak-ne-kadar-da-güzelsin* der gibi gülümseyerek beni boy aynasının karşısına geçirdi. Bembeyaz dişleriyle bizim yerine de gülümsüyordu. Yeşil gözleri, benim de onaylayacağım umuduyla kocaman açıldı.

Yapmadım.

* İngilizcede “R-Word” olarak kullanılan ve hakaret olarak kabul edilen “Retarded” kelimesinin karşılığı olarak “Özürlü” kelimesi baz alınmış ve bu şekilde kısaltılmıştır. (Ç. N.)

Kendi yüzüm, ifadesiz bir şekilde bana baktı. Ağzım bir levrek gibi kocaman açıldı. Bazı insanlar duygularımı göstermediğim için hiçbir şey hissetmediğimi sanıyor.

Bu, eğer biri uyuyorsa ölmüştür demek gibi bir şey.

Sayfa 254: Dev levrekler, sürülerini olası bir tehlikeye karşı uyarmak için renklerini değiştirebilirler.

Bir levrek olsaydım bedenim şu an parlak kırmızı renkte yanıp sönüyor olurdu.

Annem mat kahverengi saçlarımı düzeltip iki yandan ördü ve kollarını omuzlarıma doladı. “Çok güzelsin. Bir tanecik kızm benim.”

Annem dışındaki insanların da bana güzel dediği oldu. Ama asık bir suratla söylenince o “güzel” kelimesi, “ne yazık” der gibi çıkıyor tabii.

Anneme bağırabilmek için konuşabilmeyi diledim.

Ne sanıyorsun ki? Bu elbisenin içinde şeker pambesi bir palyaçoya benziyorum! Kaşındırıcı dantel boğazımı sıkıyor. Hele belimdeki kocaman fiyonk... Ciddi misin? Kaç yaşındayım zannediyorsun, beş mi?

Düşünceler kafamdan taştı, her bir gözeneğimden dışarı sızdı. Ama ağzımdan çıkan tek şey anlamsız seslerdi. Normal bir ergen gibi sızlanamıyordum. Sadece bir at gibi homurdanıyordum. Dilim ağzımdan dışarı çıktı, avuçlarım kalçalarımı dövdü; o pembe, gülünç çorapların içindeki dizlerim ise açılıp kapandı, açılıp kapandı. Annem saçıma ipek bir çiçek yerleştirdi. Köpek kakasından yapılmış bir tatlının üstündeki kiraza benziyordu.

Eğer şirin görünürsem insanların garip davranışlarımı bağışlayacağını mı düşünüyorsun?

Dizlerim açılıp kapandı, açılıp kapandı.

Olasılık: düşük.

Tüm hayatım boyunca, beynimle bedenim arasındaki bağlantı kopukluğuyla yaşadım. Düşünenler –yani isimlerinin başında havalı unvanları olan insanlar– beni milyonlarca kez muayene etti, kurcaladı, inceledi. Yaptıkları bütün o testlerden sonra da beni, keşfettikleri garip bir kurbağa türü gibi etiketlediler. Çoğu kişi beni o etiket olarak görüyor, gerçek bir insan olarak değil.

Eğer gömleğime bir isim etiketi taksalardı üstünde şöyle yazardı: “Merhaba, benim adım Otizm.”

Resmî teşhisim ise: *düşük işlevli otizm*. Yüksek beklentiler oluşturmak gibisi yok.

Bazıları bana *özel* diyor. Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?

Ö ile başlayan sözcüğe ise hiç girmeyelim. Yani, gerçekten iğrenç bir yiyecek düşünün. Benim için bu, yulaf ezmesi. Alo? Kusmuğa benzeyen ılık tahıl mı? Annem içine elma ve ceviz karıştırınca bu sefer de topak hâlindeki bir kusmuğa benziyor. Her neyse, bu Ö ile başlayan sözcüğü her duyduğumda yulaf ezmesi yemiş gibi oluyorum.

Kıyafetlerimi çekiştirmekle ve saçıma işkence etmekle geçen uzun bir zamandan sonra annemin hemencecik giyinmesi gerekiyordu. Onun tek süslü elbisesi, bana geceliği hatırlatan bol, şeftali rengi bir elbise olduğundan bu çok da zor olmadı. Annem o kadar güzel ve zarif ki o elbisenin içinde her şekilde güzel görünmeyi başardı.

Krem renkli takım elbisesini giyip gök mavisi kravatını takan babam, ayaklarını sürüyerek odaya girdi. Baston yutmuş gibiydi. Uzun pantolon giymeyi hiç sevmezdi. Rıhtımda bir sörf dükkânı olduğu için bu çileyi sık sık çekmesi gerekmiyordu neyse ki.

Gülünç kıyafetime şöyle bir bakınca, “Olamaz Gail! Ne yaptın kıza böyle?” dedi.

İşte babamı bu yüzden seviyorum.

Keşke insanlar kafamın içini görebilseydi. İçerisi muhteşem bir yer. Öncelikle, hafızam sınırsız. Geçmişimden sahneler, çoklu hoparlörler eşliğinde yüksek çözünürlüklü bir IMAX filmi gibi kafamın içinde tekrar tekrar oynar. Bir kez duyduğum bir melodiyi bir daha unutmam.

Bazen sinir bozucu olabiliyor tabii, Tubby Çöp Torbası reklam müziğinin beynimde takılı kaldığı zamanlardaki gibi.

Na na na na – iğrenç, berbat, kokuşmuş kir!

Na na na na – Tubby Çöp Torbaları en iyisidir!

Zihnim okuduğum her şeyi, renk kodlu dosyalara koyup alfabetik sıraya göre dizilmiş dolaplara yerleştirir. En azından ben öyle hayal ediyorum. Kendimi bildim bileli, annem ellerimi meşgul etmek için bana kitap verir. En sevdiğim kitabım, yıpranmış karton kapağı ve gümüş renkli bir bantla yapıştırılmış sırtıyla hâlâ her yere götürdüğüm, *Muhteşem Çocukların Hayvan Ansiklopedisi*. İnsanlar parlak resimlere bakmayı sevdiğimi sanıyor. Hayvanlarla ilgili toplam 327 tane bilgiyi –hem de hepsini– ezberlediğimin farkında değil. İçimden bir dua gibi bu bilgileri tekrarlıyorum, özellikle de aşırı gergin olduğumda.

Sayılarla da aram iyidir. Beynim onları, dökülen yulaf ezmemi çeken susamış bir kâğıt havlu gibi emiyor. (Annem yulaf ezmesi kâsemin neden sürekli yere düştüğünü anlamıyor.)

Na na na na – iğrenç, berbat, kokuşmuş kir!

Annemin sepete attığı her ürünle alışverişimizin ne kadar tutacağını hesaplayabilirim. Organik, çelik kesim yulaf ezmesini aldığımda çılgılık atmak isterim: *O kusmuğa 6 dolar 49 sent VERME. O fiyata YARIM KİLO jelibon alırsın!*

Otuz saniyeden az bir sürede bir zekâ küpünü çözebilir miyim? Aklımdan mı? Olasılık: yüksek. Küpü döndürmek için ellerimi kullanabilir miyim? Olasılık: sıfır.

Arabada babam emniyet kemerimi bağladı, annem de elime sızdırmaz bardağımlı tutuşturdu. Evet, bir sızdırmaz bardak dolusu sulandırılmış elma suyu... on üç yaşındaki biri için.

SADECE BİR KERELİĞİNE karamel frappuccino içsem olmaz mı?

Daha da kötüsü, üstüme dökersem diye üç yaşımdan beri bende olan pofuduk Barbie battaniyemi kucağıma örttü.

On üç yaşında olduğumdan bahsetmiş miydim?

“Bugün kuzenin Mason’ı göreceksin tatlım. İnanabiliyor musun? Ne kadar zaman oldu?”

Tam olarak sekiz yıl, on beş gün ve beş saat oldu. Bugünü katlanılabilir kılan tek şey buydu. Uzun zamandır görmediğim kuzenim yeniden kasabaya taşınıyordu. Sonunda Charity’ye bir arkadaş geliyordu.

Sonra annem hayvan ansiklopedimi verip Disney CD’sini açtı, muhtemelen onların konuşmasını duymayayım diye.

En sevmediğim film olan, gerçek bir çocuk olmak isteyen bir kuklayı anlatan *Pinokyo* filminden bir şarkı çalmaya başladı. Ben kafamdan başka bir şarkı söyleyip güneş ışığını dans ettirmek için gözlerimin önünde parmaklarımı oynattım.

Oynat, oynat, oynat.

Beynim bir şimşek gibi hareket etse de bedenim bazen uzaylılar tarafından ele geçirilmiş gibi davranıyor. Belli bir sebebi olmaksızın zıplayabilir, kollarımı sallayabilir, ellerimi çırpabilir, omuz silkebilir, dudaklarımı ördek gibi büzebilirim. Bedenimi bazen kontrol edebiliyor, bazen edemiyorum. Ben bile vücudumun nasıl çalıştığını anlamıyorum. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu kimse hayal edemez.

Kuzenim Mason, bana garip bakmayan birkaç çocuktan biri. Çünkü kuzen eşittir arkadaş. Kural böyle.

Yetişkinler çocuklardan da beter. Sadece kafalarını sallayıp Ö ile başlayan o iğrenç sözcüğü fısıldıyorlar. Konuşamadığım için dediklerini anlamadığımı sanıyorlar. Yüzlerindeki *tam-bir-trajedi* ifadesini göremediğimi zannediyorlar.

Bilgi: Duyularım *mükemmel* çalışıyor, belki fazla mükemmel. Beş duyumla her şeyi fark ediyorum. Ama bazen bilgiler birbirine karışıyor ya da çok yoğun ve gürültülü oluyor, o zaman patlayacak gibi oluyorum.

Altıncı hissim de var. Etrafımdaki insanların duygularını sık sık hissederim. İçime akıp kalbime doluşurlar. Çoğu insanın beyinsiz olarak nitelendirdiği biri için acı verici bir yetenek bu.

Örneğin, annemin arabadaki acı veren kaygısı beni derinden yaralıyordu.

Annem aynaya bakıp küpelerini düzeltti. “Steve, bunu başarmak zorundayız,” dedi. Arka koltuğa bakıp bana gülümsedi. Boynundan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü fark ettim.

Neyse ki annemin devamlı kırmızı alarmdaki endişesi, babamın rahat tavırlarıyla dengelenirdi. Onların birbiriyle çelişen duyguları benim göğsümde gümbürdüyordu. Babamın bahar yağmuru genelde annemin orman yangınına söndürürdü.

“Bir sorun olmayacak, Gail. Huzursuzlanırsa Cherry ve ben yürüyüşe çıkarız.”

Cherry, babamın bana taktığı lakap. Birçok lakabımdan biri.

Nereye gitsek, babam yerinde duramayan bedenimi sakinleştirmek için beni küçük yürüyüşlere çıkarır. Yürürüz, koştururuz, bütün kasabayı dolaşırız. Uzun süre sabit durmak benim için korkutucu bir şey. Çoğu zaman bedenim hareket etmek için çırpınıyor; sığıyorum, dönüyorum, vuruyorum, zıplıyorum, elimi çırpıyorum, sallanıyorum. Etrafımdaki şeylere dokunmadan duramıyorum; raflardaki kitaplara, yerdeki çakıl taşlarına, insanların yüzüne veya giysilerine.

İkinci sınıftayken bir çocuk, boğazına uzandığımı gördüğünde çılgılık atmıştı. Sadece paltosundaki parlak, gümüş düğmelere dokunmak istemiştin hâlbuki.

“Balık surat beni boğmaya kalktı!” demişti. Bana taktığı lakap buydu, Balık Surat. Günün geri kalanında eve gönderilen neden *ben* oluyordum acaba?

Babam arabayı okyanusa bakan beyaz bir kilisenin karşısına park edip kemerimi çözdü. “Biraz dayan, prenses,” diye fısıldadı. “En sevdiğimiz tişörtlerle şortları bagaja sakladım. Çok uzun süre sıkıntı çekmek zorunda kalmayacağız.”

Arabadan çıkmama yardım etti, tuzlu ve temiz havayı içime çektim. Ben zıplayınca babam da benimle beraber zıpladı, annem de o sırada rujunu mükemmel bir şekilde sürmeyi bitirdi.

Zıp, zıp, zıp, zıp.

Babam, kayalığın aşağısındaki kumsalı göstererek, “Hey, şu sahile ilk gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu.

Elbette o günü hatırlıyordum: 30 Temmuz. Beş yaşındaydım. Babam beni sahile götürmeye söz vermişti, ben de her zamanki gibi yengeçli can simidimin içinde etrafa su sıçratıp suyun üstünde süzüleceğimi sanıyordum. Ama babam bana küçük bir sörf kıyafeti giydirip turuncu can yeleğini göğsümün etrafından bağladı. Sonra bir kolunun altına sörf tahtasını alarak beni suya götürdü. “Prenses Charity’nin deniz kızı kuyruğunu aldığı gün, bugün.”

Küçük Deniz Kızı’nı sekiz kez izlemiştim ve sörf yapmadığına emindim. Babam *benim* yapabileceğimi düşündüğü için çıldırmış olmalıydı.

Çılgın babam bana panikleme fırsatı vermedi. Suyu girdiğimizde beni önündeki tahtaya yüzüstü yatırdı ve bizi dalgalara karşı yüzdürdü. İki elimle tahtaya sıkıca tutunup gözlerimi neredeyse kapanacak kadar kıstım. Altımda, Deniz Dünyası’na gittiğimizde okşadığımız, plastik deniz yarasalarına benzeyen hayalet vatozların yüzdüğünü hayal ederek sakinleşmeye çalıştım. Çok derine batarsam belki beni yukarı çıkarırlardı. Ama okyanusun ritmini, dalgaların üstünde yukarı aşağı süzülmenin hafifliğini duyumsadıktan birkaç dakika sonra, kendimi balık kanatlarımla suyun içinde kayan bir hayalet vatoz gibi hissettim.

Babam ufuk çizgisine bakıp sörf tahtasını kıyıya doğru çevirdi. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi sakince, “Üç kadar sayınca ayağa kalkacağız,” dedi. Elbette, bir.. iki.. üç... Babam beni yukarı kaldırdı ve dalgaların arasından geçip sahile dönene kadar beni bırakmadı. Bir benekli sırtlandan daha fazla kıkırdayıp sııttım.

Babam ve ben o gün bir düzineden fazla dalga yakaladık, her bir dalgayla kaslarım yavaşça hareketleri öğrendi. Gün batımına yakın babam saatine baktı ve bu kadar geciktiğimiz için annemin muhtemelen bizi öldüreceğini fark etti. Arabanın üstüne sörf tahtasını bağlarken, “Kimsenin sana neyi yapamayacağını söylemesine izin verme, Cherry Kız,” dedi. “Hayat bir maceradır. Korkusuzca dal!”

...

“İçeri girsek iyi olacak,” diyen annem onuncu kez saçlarımı düzeltti ve pembe prenses elbisemin eteğini kabarttı.

Neden ihtiyacım olduğunda bir iyilik perisi ortaya çıkmaz ki?

Karşıdan karşıya geçerken elini elime uhu gibi yapıştırdı. Her zaman trafiğin içine dalacağımdan korkardı. Korkmakta haklıydı. Daha önce yapmıştım, çığlıklar ve fren sesleri arasında sokağa fırlayıvermişim.

Kocaman ahşap antreden kilisenin giriş salonuna geçtik. İnsanlar beni gördüğü anda, kulağıma fısıltılar gelmeye başladı. Herkes büyük ihtimalle aynı şeyi merak ediyordu: “*Charity acaba o meşhur krizlerinden birini geçirecek mi?*”

Bir tahminde bulunabilirdim. Ailem ve arkadaşları da dâhil... yüzlerce insanın izlediği... bir saatlik tören.

Baskı: yüksek. Kötü bir başlangıç.

Sayfa 30: Madagaskar bukalemunu çevresine uyum sağlamak için deri rengini değiştirebilir.

Benim aptal pembe elbisem ise bunun tam tersini yapıyordu.

Belki Mason bana yardım eder.

Onu en son gördüğümde ağzına üzümlü meyve suyu bulaşmış olan kuzenimin sırtışını görmek için odaya göz gezdirdim. Bana yine maymun gibi sarılır mıydı acaba?

Aldığım kokuya doğru döndüm. Leylaklı el kremi. Bir saniye sonra büyükannemin sıcak yanağını kulağımda hissettim.

“Çok sevimli görünüyorsun. Annenin sana güzel kıyafetler almasının zamanı gelmişti.”

Son kısmı anneme göz kırparak söyledi. Büyükannem, dedemle buraya taşınmadan önce tam bir Güneyli olarak yetişmiş. Kendi deyimiyle, “vahşi suların kenarında.”

Sonra da büyükbabamın dondurma dükkânında haftanın dondurması olan vişne esintisi yüzüme çarptı.

“İşte benim sincabım!” Büyükbabam elini yumruk tokuşturmak için uzattı –bunu iyi yapıyorum– sonra da eğilip kulağıma, “Eminim sana giydirdikleri bu aptal kıyafetten kurtulmaya can atıyordundur,” diye fısıldadı.

Kafamı sallayıp gülümsemeye çalıştım ama sanırım tek yaptığım şey birazcık sallanmaktı.

Büyükbabam kesinlikle haklıydı. Törenin ortasında elbise-mi parçalamamayı umuyordum.

Annem beni döndürdü. “Charity, kuzenin Mason’ı hatırlıyor musun?”

Çok şükür.

Gözlerim etrafı taradı. Annem altın renkli, parlak bir güneş gözlüğü takan, mavi ceketli bir çocuğu gösterdi.

O olabilir mi? Kim içeride güneş gözlüğü takar ki?

Eskiden çocuk havuzuna attığım maymun çocuk değildi. Şimdi babamın dükkânındaki sörfçü çocuklara benziyordu, *kanka* ve *müthiş* diyen tiplere.

Annesi, Kiki teyze, onu bana doğru ittirdi. “Mason, tatlım, gidip kuzenine sarılısana.”

Yüreğim, bana bir diş macununu sıkar gibi sarılmasını istiyordu. Ama o öylece durdu. Ağzımın kenarları aşağı inmeye başladı.

Mason kafasını kaldırıp beni güneş gözlüklerinin üstünden inceledi. Dudaklarım ördek gibi büzüldü. Mason geriye doğru bir adım attı.

“Onun sorunu ne öyle?” diye fısıldadı annesine.

Kiki teyze Mason’ı kiliseye sokarken bunu duymazdan geldi. Sadece gülümsedi ve her şey yolundaymış gibi davrandı. Kiki teyzem sorunlarla böyle başa çıkardı. Galiba Mason’a nasıl bir felakete dönüştüğümü hiç anlatmamıştı.

Arkadaşlık şansı: sıfır.

Sayfa 197: Oselolar kendi bölgelerini korur ve yalnız yaşarlar. Küçük oldukları için sıklıkla büyük kedilere ve yılanlara yem olurlar.

Kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Müzik başlayınca annem beni koltuklarımıza götürdü. Annemle babamın arasında oturdum, ahşap sıradaki endişe dolu bir kız olarak, tüm ihtimallere rağmen sakın kalmayı umdum.

Rafta oturan Pinokyo gibiyim. Birileri, benim de gerçek bir kalbim olduğunu ve kırılabileceğini anlayacak mı?